

Hans Vandeweghe volgt na het EK voetbal
en de Tour ook de Olympische Spelen in Rio

De sportzomer van Vandeweghe

Tchau tchau Rio

Morgen gaat het via Sao Paulo en München naar Brussel. Het extra ommetje Sao Paulo was nodig om een businessje te kunnen versieren. U mag mij dat niet

kwelijk nemen. Tweeënhalve maand heb ik haast elke dag geschreven en steeds minder comfortabel. Hier in Rio was dat vanop een stinkende sofa, of in mijn bed, of gezeten op inzakkende stoelen in een diepvries-

perszaal of op een te kleine en te hete perstribune. Een beetje luxe zal welkom zijn. Bij het diner neem ik morgenavond een glaasje rode wijn, misschien bekijk ik nog een filmpje en daarna zal ik op dat knopje rechts

van mij duwen en strijk gaan tot München. Ik klaag niet, want dit is een mooi beroep. Maar nu ben ik moe en in stijl terugvliegen is een mooi einde van de lange hete sportzomer van 2016.

Tchau tchau Rio, met welk gemoed moeten we hier weg? Dit weekend nog gediscussieerd met een vriend die hier woont. Hij verdedigde Rio, ik had bedenkingen. Het Internationaal Olympisch Comité had moeten weten, zei hij, in welke stad en vooral in welke maatschappij ze terechtwamen. Dat klopt honderd procent. Brazilianen zijn geen grote organisatoren en initiatiefnemers, misschien is dat wel een erfenis van het kolonia-

lisme en de militaire dictatuur die daarop volgde.

Ik schrok toen ik zaterdag bij een bezoek aan het hoofdkwartier in het Windsor Marapendi hoorde hoe het IOC drie jaar van tevoren in alle stilte het management van de hele organisatie had overgenomen, continu vijftig man ter plekke had en vanaf 2016 voortdurend een paar honderd van hun meest capabele mensen had uitgezonden. Hoe de sportbonden al heel snel te horen kregen dat zij de venues zouden moeten runnen want dat de Brazilianen het op eigen kracht niet voor elkaar kregen.

De erfenis van de Spelen in Rio zou beter transport zijn, met een

nieuwe metrolijn en een BRT – een snelbus – die door wel tien favela's passeert. Daar staat dan weer tegenover dat in het olympisch park de grootste kudde witte olifanten – onnodige bouwsels – uit de geschiedenis van de georganiseerde sport is neergepoot. Daar staat ook tegenover dat ze er absoluut niet in zijn geslaagd om die baai proper te krijgen. Daar staat nog meer tegenover dat het af en toe een chaos was en dat een stad als Rio en een land als Brazilië dit geld misschien iets beter had kunnen besteden. Niet misschien, heel zeker.

De Brazilianen hebben zich ook niet van hun mooiste kant

laten zien en hoe ze het ook uitlegen, dat voortdurende uitfluiten van de tegenstander is een achterlijke gewoonte. De schrijver Nelson Rodrigues zei ooit dat zelfs de stilte in Maracafina zou worden uitgefloten. Toch vreemd om zo je minderwaardigheidscomplex af te reageren, want dat is de essentie: Brazilianen vinden dat ze niet zoveel hebben om trots op te zijn en wij gringo's (buitenlanders) zijn hier alleen maar om dat er nog eens extra in te wrijven.

De frustratie van de natie is er met de uitblijvende resultaten niet op gebeterd en de houding tegen de gringo's is in de loop van de Olympische Spelen van argwanend naar af en toe vijandig omge-

Als de Spelen
ook ergens
anders dan in
het rijke Westen of
rijke Verre Oosten
willen landen,
zullen we in
de toekomst
misschien rekening
moeten houden
met akkefietjes

slagen. Dat hebben we te danken aan de vele kritische artikels over Rio en de Spelen. Alsof het onze schuld was dat het in de eerste dagen voor geen meter liep met het publieke transport en dat de kogels door persbussen en pers-tenten vlogen. De laatste dagen van de Spelen nam de spanning nog toe door die stomme Amerikaanse zwemmers die een overval verzonnen om hun eigen baldadig gedrag te maskeren.

Wij eurocentristen maakten ook een denkfout toen we alles door onze Europese bril bekeken en veroordeelden. Dit is de derde wereld en als de Spelen ook ergens anders dan in het rijke Westen of rijke Verre Oosten willen landen,

zullen we in de toekomst misschien rekening moeten houden met akkefietjes zoals een overvalletje, sabotage zoals met die neergestorte camera of een busje dat niet komt. De laatste vier Olympische Spelen zijn we bijzonder verwend. Zowel in Sydney, Athene, Peking als Londen hing geen bordje verkeerd en liep alles op wieltjes. In Rio hingen de bordjes niet verkeerd, ze hingen er meestal niet. Over vier jaar gaan we naar Tokio en dat zal prima in orde zijn en daarna naar Los Angeles of Parijs. Doe maar die laatste. Lekker dicht bij de deur en ik herinner mij nog levendig Atlanta 1996. Dat was tien keer slechter dan Rio.